

Hos professorn /

Wallensteen, Nanna,

82 A a 263/10

National Library
of Sweden

Hos professorn.

Af

Nanna Wallensteen.

(Sven Ljung).

Professorn i naturvetenskap Anders Bröhm satt makligt tillbakalutad i sin gungstol och rökte sin lilla pipa efter frukosten.

Han var liten och tjock — "rund som en gummiboll" brukade studenterna säga; han var iklädd blommig nattrock, tofflor och en svart kalott på den runda kala hjessan.

Han var en mäktig lärare och dessutom en verklig hedersman, och åtnöt i följd deraf anseende och allmän aktning. Men han var till ytterlighet distrahit, ja, distrahit ända till löjlighet. Han gjorde sig oupphörligt saker till de mest omöjliga misstag, och många voro de anekdoter studenterna hade att berätta om sin gamle afhällne professor.

Hans hustru, en praktisk, godlynt, mannen varmt tillgifven qvinna, omhuldade honom likt ett sitt barn, och försökte genom att så mycket som möjligt vara i hans närhet, afstyra och afhjälpa de rent af otroliga missstag, som professorn utsatt sig för.

I dag hade hon dock icke mycken tid öfrigt för sin man, upptagen som hon var att höra på lilla Mia, enda barnet och föräldrarnes afgud, som med hänförelse beskref sina intryck från gårdagens bal hos landshöfdingens.

Resultatet af dessa förtroenden var att professorkan betydligt upprörd hastigt inkom till sin man och med stigande liflighet förtrodde honom, att den unge ofantligt förmögne brukspatron Svensson på Stora Sjernbacka hade friat till lilla Mia på landshöfdingens bal i går.

Professorn tog saken temligen lugnt, då han hörde att hans hustru tycktes vara öfverlycklig öfver partiet. Brukspatronen var icke allenast rik och vacker, utan också allmänt aktad och ansedd, samt känd som en särdeles exemplarisk ung man.

— Jag vet mig icke ha sett karlen, sa' professorn, och tycker det blir svårt att lemna bort lilla Mia. Hon är ju den enda vi ha kvar och är hemmets solstråle.

— Det har du nog rätt i, Anders — hviskade professorkan upprörd och torkade tårarna ur sina runda, klara ögon — men man får icke tänka på sig själf utan på barnet och hennes lycka, och så få vi ju henne så nära oss, Stora Sjernbacka ligger blott 2 mil från Upsala. Hade olyckan varit framme kunde hon kanske blifvit gift med någon utlänning, och hvad skulle vi då tagit oss till?

— Du har rätt, Beate, vi måste vara nöjda, när flickan är nöjd, för hon är väl det? — frågade professorn oroligt.

— Å, min vän, hon är i sjunde himmeln. Hon har länge svärmat för Emil.

— Jaså, heter han Emil?

— Ja, Emil Svensson.

— Rätt populärt namn, Svensson, lilla fru Svensson! Och inte är han väl heller en akademiskt bildad man, du, Beate?

— Nej, det är han inte, men Mia hon får nog af lärdom här i hemmet och i hela Upsala med förresten, så jag tror hon har så hon reder sig för framtiden också — inföll fru Beate med ett litit ironiskt leende och strök smeksamt öfver professorns runda blomstrande kind.

— Ja ja! Jaja! — suckade professorn. — Mia vet nog hvad hon gör, men bra gerna vill jag göra den unge mannens bekantskap.

— Han kommer hit kl. half 1 för att hos dig anhålla om lilla Mias hand.

— Jaså, ja, det är bra, då himmer jag taga min lilla förmiddagspromenad innan dess.

— Gör du det, min gubbe lilla, men hur är det, har du inte en tentamen i dag också?

Professorkan gick fram till skrifbordet och såg på den lista hon förde för att ha reda på professorns dagliga sysselsättning.

— Jo, se här, kandidat Svensson tentamen i zoologi kl. 1.

— Jo, jag mins, jag mins — mumlade professorn, en Svensson kl. half 1 och en Svensson kl. 1! Ja, jag skall bara gå ett par slag utåt slottet; är tillbaka vid half 1-tiden.

Ett par minuter derefter lemnade han rummet, vederbörligen påpelsad af sin ömma maka. Hade inte hon hjälpt honom hade han nog gått ut att promenera, iklädd både nattrock och tofflor.

Strax derefter fick professorkan telefonbud efter sig. En gammal enkefru, hvars enda tröst och hjälparinna hon var, hade hastigt blifvit illa sjuk, och fru Beata med sitt ömma, deltagande hjerta kunde ej motstå kallelsen. Hon gaf lilla Mia några goda moderliga råd, huru hon skulle mottaga den unge brukspatronen, ifall han kom innan hon hann hem, och skyndade sig sedan ästad.

Fästmannen försummade inte heller att infinna sig. Han hade redan i ett par timmar med otålighet promenerat fram och tillbaka utanför professor Brehms hus och i närmaste trakten der omkring, och när han nu såg först professorn och sen professorkan gå bort kunde han ej med uppjudande af hela sin själfbeherskning motstå frestelsen att gå upp till sin älskade lilla fästmö fastän klockan ännu fattades 20 minuter i den öfverenskomna tiden för hans besök hos professorns.

Raskt tar han trappan i ett par språng och ringer på, och ett par minuter derefter har han nått sitt mål. Med högröda rosor på de runda, mjuka kinderna, med strålände, leende ögon blå och en ljuf skällning af outsäglig lycka helsade lilla Mia sin trolofvade sen gårdagen. Ja, hon glömde helt och hållet bort mammas alla goda råd och förmaningar, och lät sig omfamnas och kyssas utan ens den allra aflägsnaste tanke på opposition.

De hade så mycket att förtra hvarandra, hvarje gemensamt minne, hvarje ord, hvarje blick de vexlat togs nu fram och kollationades. Ack, det var ju lifselexiret de lefvat på under alla dagar de varit åtskilda! Ty märk, i tre hela månader hade de älskat hvarandra — alltsedan slädpartiet i november!

Tiden flög och klockan fattades blott fem minuter i $\frac{1}{2}$, då den unge fästmannen plötsligt sprang upp och förtrodde lilla Mia att han hade ett ärende till juveleraren ner i hörnet på gatan. — Men om ett par sekunder är jag tillbaka. Farväl till dess, älsklingen min! Och med ett par långa, raska språng var unge hr Svensson borta.

Mia stod vid fönstret och såg efter honom, men plötsligt blef hon afbruten i sina lyckliga drömmar af telefonen som ringlade.

Det var bud från professorkan, att Mia genast skulle infinna sig hos den gamla sjuka tanten, som ville taga afsked af henne medan hon hade sitt medvetande kvar.

— Men Emil då? ropade lilla Mia i telefon.

— Emil får vänta. Du kommer ju snart tillbaka. Raska dig bara, lilla Mia. Man får ej låta en sjukling vänta.

Och Mia hade intet annat val än att kasta på sig hatt och kappa och skynda bort. Innan dess tillsade hon jungfrun, att då hr Svensson återkom bedja honom stiga in i professorns rum och vänta.

Ett par minuter efter det Mia lemnat hemmet kom emellertid professorn själf hem, och när den unge brukspatronen kort derpå infann sig bad jungfrun honom stiga in till professorn.

Professorn satt lugnt kvar i sin skrifstol, nickade vänligt uppmuntrande åt den inträdande och sporde:

— Ert namn, unge man!

— Svensson, Emil Svensson, svarade främlingen med en djup bugning.

— Ja, ja visst, Svensson, hr Svens-

son! svarade professorn vänligt och tillade för sig själf: det är han som skall tentera! Hm!

— Nå, min unge vän, har ni valt ert kall, och äfven ert ämne med nödig försigtighet, med urskilning? — sporde professorn och fixerade den unge mannen.

— Ja, hr professor, mitt val är oåterkalleligt, jag har pröfvat mig noga. O, hr professor, om ni visste, om ni visste! Emil Svensson lade handen på hjertat och blef helt röd om kinden.

— Ungdomens entusiasm! Den gläder mig alltid att se! Hm! Men låt oss börja!

Och nu började en den mest egendomligt komiska tentamen man kan tänka, i det professorn hela tiden var öfvertygad, att den unge mannen var der för att tentera i zoologi, och den unge mannens afsigt var i stället att fria.

Professorn valde en orang-utan eller meias (Simia satyrus) till examensämne och unge Svensson svarade hela tiden med tanke att det var hans älskade lilla Mia de talade om.

Hurudan tentamen det då skulle blifva låter lättare tänka sig än beskrifvas.

Professorn frågar t. ex. Nå, min unge vän, ni påstår att ni lärt fullkomligt känna och uppskatta detta praktexemplar inom skapelsen?

— O, ja, hr professor, ni har rätt, hon är ett verkligt praktexemplar, hennes like finnes inte i hela vida världen! — utbrister unge Svensson med känsla och öfvertygelse.

— Ni är djupt intresserad af ert ämne, ni har entusiasm, ni har känsla, unge man!

— O, ja, hela mitt hjerta, hela min själ — o, hr professor! — Den unge brukspatronen stirrar svärmiskt uppåt professorns tak och lägger betydande handen på hjertat.

— Ja, så skall det vara! Då blir det något af. Nå, säg mig nu, hurudana ögon har hon?

— Svartbruna, eldiga skålmska ögon, som man måste älska.

— Huru! Huru! — Nå beskrif nu hennes händer?

— Hennes händer! Å, hr professor, silkesmjuka, finhylda — — —

— Hva! hva! säger ni, herre! De äro starka, blågrå till färgen och försedda med långa, mycket långa fingrar!

Emil Svensson spände upp sina vänliga, ljusblå ögon och såg undrande på professorn.

— Nå, klorna, naglarna, unge man? — Naglarna, å, rosenröda, svagt kupiga — — —

— Ha ha ha! flata, platta, ohyggligt starka naglar, men dessa naglar saknas ganska ofta på bakhändernas tumme, utbrister professorn road.

— Bakhänderna! Unge Svensson bleknade.

— Nå, beskrif tandbyggnaden — fortsätter professorn.

— Tandbyggnaden! Den goda professorn syntes blifva honom allt mer och mer obegriplig.

— Hennes tänder äro glänsande hvita — en verklig rad af äkta perlor.

— Jaså, det var tusan!

Professorn tog sig en duktig pris snus. Eljest skall jag säga er, min unge man, att hennes tandbyggnad är fruktansvärd, isynnerhet äro hörmtänderna framstående, underkäken är längre än öfverkäken, läpparna äro tjocka och rynkiga, näsan är flat — nå — hvad vet ni vidare? Gå på, gå på bara, säger jag — bakbenen.

Emil Svensson hade blifvit dödsblek. Väl hade han hört att professor Brehm var ett original, egendomlig och distrahit — men att han var så otillräknelig, att han på ett dylikt sätt beskref den ljufva, förtjnsande lilla Mia, hans egen dotter, det var mer än starkt.

Den unge älskaren tog på sig en min af kränkt stolthet, af sårad känsla och ropade: Men hr professor jag undanber mig ett dylikt opassande skämt.

Nu var det professorns tur att spärra upp ögonen. Hvad? Hörde han rätt? Opassande skämt! Herre! Vet, hvad ni säger! Vill ni drifva med mig, den gamle aktade vetenskapsmannen?

— Drifva med er, o, hr professor!

Hur kan ni tro något dylikt?

En djup bugning och Emil Svensson blef åter röd om kinden.

Men professorn, välvillig och distraherad som vanligt, fortfor obekymrad om afbrottet: Nå, härbeklädnaden hur är det med den?

— Rikt kastanjebrunt hår af oförliknelig skönhet.

— Huru! Huru! Det här går skralt, mycket skralt, min unge vän. Professorn började trots sitt goda sinnebli helt otålig. Härbeklädnaden — fortsatte han och stirrade förebrående på Emil Svensson — är sparsam på ryggen, mycket tunn på bröstet men så mycket längre och rikligare på kroppens sidor. I ansigtet utvecklar den sig till skägg.

— Till skägg! Till skägg — skrek Emil med tordönstämman. Har min Mia skägg, pipskägg, mustascher, helskägg med, hva' falls? — röt han ur stånd att beherska sig längre och trängde hotande in på den onaturlige fadern.

— Mia, Mia — eftersade professorn djupt försjunken i tankar. Mia, vet han inte en gång att hon heter meias, meias — simia satyrus! Ni okunniga odåga, som kommer upp till tentamen och inte kan ett dugg. Se här!

Professorn rusade upp och grep den lilla uppstoppade apan som stod på en piedestal vid skrifbordet. Känner ni igen den här, herre!

— Ja, det är ju en apa, men hvad har den med saken att skaffa? — svarade Emil, för hvilken ändtligen ett svagt ljus tycktes gå upp.

— Jaså, röt professorn, har apan intet med saken att skaffa, då det är om henne och hennes slägte — anthropomorpha — vi talat hela tiden.

— Ha ha ha! — Ett fruktansvärdt skratt ur två friska, starka lungor kom professorn att stirra på den unge mannen med ögon, hvori lästes den mest öfverställda förvåning.

I detsamma slogs dörrarna upp och på trösten stod Mia, ljus, skär, skålmskt leende, fin och fager och midt emot henne stod professorn med den uppstoppade apan i hand.

När Emil fick se den unga älsklige flickan glömde han professorns närvaro, ja, han glömde allt och sprang emot henne med öppna armar, och lilla Mia, som trodde att allt var klapad och klart mellan fadern och den blifvande mågen, drog ej i betänkande att kasta sig i hans famn.

Nu var det professorns tur att häpna.

— Hvad nu? Hvad nu? ropade han. Mia, hvad tar du dig till, flicka!

— Å, han är ju min lilla fästman nu, min egen Emil! — hviskade Mia, sprang fram till fadern och slog armarne om hans hals. För du har väl inte sagt nej till Emil?

Professorn släppte handlöst det ypperliga exemplaret i golvet och tryckte Mia till sitt bröst.

Sedan började han att skratta, först sakta, hväsande, rullande, och sen gluckande, gnäggande, fruktansvärdt likt en orkan som plötsligt bryter lös. Och den unge fästmannen instämde i korta rullande satser, så hela hans lekamen skakade.

Mia stod som ett helt litet frågetecken.

— Men hvad är det, hvad är det ropade hon.

— Å, det är ingenting, ingenting — tjöt professorn — det är bara att jag trodde *den* Svensson var den *andre* Svensson; den som skulle upp och tentera i zoologi kl. 1. Hå hå hå!

Och nu, nu — inföll Emil flämtande — har professorn hela tiden trott att vi samspråkade om en apa — att jag — ho ho ho! jag trodde att vi talade om dig, dig, lilla älskade Mia.

— Ja, du skulle ha hört våra frågor och svar — tjöt professorn, ho ho ho!

Nu begrep också Mia situationen, och när professorkan strax derefter kom in trodde hon att alla tre blifvit förryckta.

Men resultatet blef emellertid det, att hr Emil Svensson inte fick nej.

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

